

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Посл. бр. Гж1. 1935/12
Дана: 08. новембра 2012. године
НОВИ САД

У ИМЕ НАРОДА

Апелациони суд у Новом Саду, у већу састављеном од судија Мире Тубин Чанак, председника већа, Габриеле Миловановић и Марије Габрић, чланова већа, у правној ствари тужиље **А. О.** из З., ул. ...., коју заступа Т. Б., адвокат у З., против тужене АД „З.“ **В. с.**, из З., ул. ...., коју заступа Ж. М., адвокат у З., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о жалби туженог против пресуде Основног суда у Зрењанину пословни број П1. 1511/10 од 04.04.2012. године, на седници већа одржаној 08. новембра 2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

Жалба тужене **се одбија**, пресуда Основног суда у Зрењанину пословни број П1. 1511/10 од 04.04.2012. године у усвајајућем делу, **потврђује**.

Образложење

Пресудом првостепеног суда делимично је усвојен тужбени захтев тужиље и поништено као незаконито решење тужене број ..... од ..... године, којим је тужиљи отказан уговор о раду те је обавезана тужена да тужиљу врати на рад и накнади јој трошкове парничног поступка у износу од 70.500,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, у року од 8 дана под претњом извршења.

Одбијен је као неоснован захтев тужбе у делу којим је тужиља тражила да се обавезе тужена да је врати на радно место књиговође

Против усвајајућег дела наведене пресуде тужена је изјавила благовремену, потпуну и дозвољену жалбу из свих разлога предвиђених одредбом чл. 360. ст. 1. ЗПП-а.

Жалба тужене није основана.

Испитујући побијану пресуду у границама разлога наведених у жалби, и пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 361 ст. 2 тач. 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП-а и правилну примену материјалног права, сходно одредби чл. 372 ст. 2 истог Закона, овај суд налази да је побијана пресуда донета без битних

повреда одредаба парничног поступка, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је примењено материјално право.

Према утврђењу првостепеног суда тужиља је била запослена код тужене на основу уговора о раду бр. .... од ..... године на неодређено време. У тачки 8.1. ст. 2 Уговора о раду прописано је да о времену коришћења годишњег одмора одлучује послодавац уз претходну консултацију запосленог решењем које је дужан да достави запосленом најкасније 15 дана пре датума одређеног за почетак коришћења годишњег одмора. Решењем о коришћењу годишњег одмора од 11.12.2009. године тужиљи је одређено коришћење пуног годишњег одмора за 2009. годину у трајању од 25 радних дана. У тачки 2. решења наведено је да ће се годишњи одмор користити у два дела, први део у трајању од 10 радних дана у времену од 14.12. до 25.12. текуће године а други део у трајању од 15 радних дана најкасније до јуна наредне године.

Наведено решење је по усменом налогу директора написано 21.09.2009. године а податке је попунила тужиља хемијском оловком. Дана 21.12.2009. године исто је тужиљи уручено. На полеђини овог решења тужиља је уписала да је користила укупно 7 дана годишњег одмора и то 1 дан у септембру 2009. године, 5 дана због болести у децембру 2009. године и 1 дан због болести у мају 2010. године.

Дана 24.05.2010. године тужиља се усмено обратила директору тужене да од 25.05.2010. године користи преосталих 18 радних дана годишњег одмора за 2009. годину и 25. радних дана за 2010. годину, на шта јој је директорица рекла да може. Тужиља није подносила захтев за коришћење годишњег одмора и од 25.05.2010. године није долазила на посао. На полеђини овог решења директор тужене је уписала 3 дана и то 23, 24. и 25.09.2009. године и поред датума је ставила свој потпис.

Код тужене је била пракса да се запослени усмено обраћају директору тужене да користе годишњи одмор, директор је усмено одобравала коришћење годишњег одмора и то преносила тужиљи да унесе податке о коришћењу годишњег одмора за запослене. Код тужене се дешавало да запослени користи годишњи одмор без донетог решења о коришћењу годишњег одмора, те да решење преузме када се већ врати са годишњег одмора.

Код тужене се није водила евиденција о присутности на раду запослених, већ је директор тужене водила евиденцију о одсуству запослених са рада и то усмено одобреном од стране директора. Директор тужене је у својој евиденцији навела да је тужиља одсуствовала 14.05.2010. године али не и из ког разлога, док на полеђини решења о коришћењу годишњег одмора за тужиљу за 2009. годину овај датум није евидентиран као дан одсуства тужиље.

Дана ..... године тужена је упозорила тужиљу на постојање разлога за отказ уговора о раду сходно чл. 179. тач. 3. Закона о раду, и чл.4. ст. 1. тач. 3. Кодекса понашања запослених код послодавца од 04.02.2009. године, којим је потписано да се запосленом може отказати уговор о раду ако запослени не долази неоправдано на посао узастопно два радна дана у току месеца. У упозорењу је наведено да се повреда радне дисциплине састоји у томе што тужиља почев од 25.05.2010. године па до дана доношења упозорења без оправданог разлога није долазила на посао, а што је утврђено на основу евиденције присутности на раду. Тужиља се изјаснила на наведено упозорење, да је разлог њеног недоласка на посао од 25.05.2010. године јер је користила годишњи одмор за 2009. и 2010. годину, како је обавестила директора.

Решењем бр..... од ..... године тужиљи је отказан уговор о раду из разлога наведених у упозорењу. Тужиља је решење примила ..... године.

На основу наведеног чињеничног стања, а правилном применом одредбе чл. 179 ст. 1 тач. 3 и одредбе чл. 180 ст.1 и 2 и чл. 191. ст. 1. Закона о раду („Сл. Гласник РС“,

број 24/05, 61/05 и 54/09) у вези са чл.4. ст. 1.тач. 3. Кодекса понашања запослених код послодавца од 04.02.2009. године првостепени суд је извео правилан закључак о основаности тужбеног захтева, који прихвата и овај суд.

Да би овај отказни разлог могао бити примењен потребно је да запослени не поштује радну дисциплину тј. да се понаша супротно правилима садржаним у различитим актима послодавца, које (најчешће) послодавац сам доноси или да се запослени на раду или у вези са радом понаша тако да послодавац процењује да то понашање угрожава процес рада или ремети односе у радној средини или има негативан утицај на комплетан амбијент рада до мере да мора бити прекинуто.

Наведени отказни разлог образује радња (понашање) запосленог, па у оцени да ли је правилно примењен, релевантно је то да ли таква радња (понашање) стоји и да ли је запослени крив. Дакле, основ одговорности је радња (понашање) запосленог, јер је реч о дисциплинској одговорности, која је по правној природи субјективна одговорност тј. одговорност по основу кривице.

Одлучујући о законитости спорног решења о отказу уговора о раду (решење од ..... године), по којем је тужили престао радни однос због непоштовања радне дисциплине, првостепени суд је правилно утврдио чињеницу, супротно жалбеним наводима тужене, да у конкретном случају не постоји непоштовање радне дисциплине која се ставља тужили на терет као основ за отказни разлог из тач. 3. чл. 179 Закона о раду и чл. 4. ст. 1. тач. 3. Кодекса понашања запослених код послодавца од 04.02.2009. године.

Ово из разлога јер је тужила дана 24.05.2010. године разговарала са директором тужене у ком разговору јој је тужена усмено одобрила коришћење преосталог годишњег одмора од 18 радних дана за 2009. годину и целог годишњег одмора за 2010. годину почев од 25.05.2010. године. Такође, утврђује и чињеницу да је код тужене иначе била пракса да се запослени усмено обраћају директору тужене за коришћење годишњег одмора, те да је коришћење истог запосленима усмено одобрано без подношења захтева за коришћење годишњег одмора, а дешавало се и да запослени користе годишњи одмор и без претходно донетих решења. Наведене релевантне чињенице, супротно жалбеним наводима тужене, првостепени суд утврђује на основу доказа спроведених у току поступка, и то: на основу исказа директора тужене датог на рочишту одржаном дана 18.05.2011. године као и на основу исказа тужиле у својству парничне странке, а које доказе је правилно ценио у смислу одредбе чл. 8 ЗПП-а.

Осим наведеног, тужена је у оспореном решењу навела да је исто донела на основу евиденције пристуности на раду за коју је у току поступка утврђено да тужена није ни водила. Из којих разлога произилази да не постоји основ одговорности тужиле, односно да изостанак тужиле није био неоправдан на основу доказа које је тужена пружила у току поступка. Под неоправданим изостајањем с посла подразумева се одсуствовање с посла противно прописима о радним дужностима уз свест о недопустивости таквог понашања. Свест радника се цени према објективно испољеним вољним елементима и поступцима који се од савесног радника очекују. У конкретном случају тужила је престала да долази на посао од 25.05.2010. године па убудуће, из разлога јер јој је по усменом налогу директора тужене одобрено коришћење преосталог годишњег одмора за 2009. и 2010. годину у уверењу да услед коришћења годишњег одмора оправдано не долази на посао. При наведеном, ваља ценити и да је директор

фирме у свом исказу навела да би јој дана 24.05.2010. године одобрила коришћење годишњег одмора за 2009. годину, а имајући у виду да се према Правилнику о раду код тужене (чл. 64) годишњи одмор за одређену годину има искористити најкасније до 30. јуна наредне године, а да је на тај дан тужиља имала још 18 дана годишњег одмора, те би на дан доношења решења о отказу (..... године), уколико послодавац не би прихватио да је тужиља на годишњем одмору у наведеном периоду, тужиља би била ускраћена за право да искористи свој годишњи одмор за 2009. годину, у смислу чл. 64. Правилника о раду код послодавца. Сходно наведеном по становишту овог суда тужиља није имала свест да неоправдано изостаје јер је сматрала да је на годишњем одмору.

Обзиром да незаконитост отказа повлачи и реституцију, враћање на рад код послодавца, првостепени суд је правилно обавезао тужену да тужиљу врати на рад сходно чл. 191. ст. 1.

Сагласно наведеном, применом одредбе чл. 375. ЗПП-а, одлучено је као у изреци пресуде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Мира Тубин Чанак

Напомена

Рев2 151/2013. од 16.05.2013. године одбијена каонеоснованаревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом саду Гж1 1935/12.

АПЕЛАЦИОНИ СУД НОВИ САД

Гж1. 1935/12

БЕЛЕШКА О ВЕЋАЊУ И ГЛАСАЊУ

Дана: 08. новембра 2012. године

Председник већа: Мира Тубин Чанак

Члан већа : Габриела Миловановић

Члан већа: Марија Габрић

Судија известилац: Габриела Миловановић

Судијски помоћник: Братислава Миленковић

Записничар:

ОДЛУКА ЈЕ ДОНЕТА ЈЕДНОГЛАСНО

Записничар,   Чланови већа,   Председник већа
